

“Hallo, ik ben dokter Kaal.”

Claudia Klotz, student HAN Nijmegen
Spel en tekst: Kitty van Mil
Regie: Michaël van Buuren
Datum voorstelling: 25-09-14
Locatie: theaterzaal HAN Nijmegen

.....

Reality-cabaretoorstelling over kanker.
“Met kerst gooide ik uit wanhoop en woede met een pantoffel de schapen uit de kerststal. Ik keek naar de kameel. Waarom stond er geen dromedaris bij? Kon ik er al aan wennen.. één bult.”
Het beestje bij de naam noemen, hoor ik Kitty zeggen. KANKER. We zijn er allemaal bang voor maar het lijkt ver weg van ons. Wiet Trepels, vader van Kitty van Mil, stierf op vijftientigjarige leeftijd aan deze vreselijke ziekte. Kitty ontwikkelde hierdoor een angst voor kanker, bijna obsessief liet ze haar borsten regelmatig controleren. “Helemaal niets aan de hand” zei de huisarts dan geregeld. “Er is niets aan de hand Kitty. Maak je niet druk.”
Totdat Kitty zich in december 2010 tijdens het lesgeven, plots niet goed voelde. Opnieuw ging ze naar de huisarts en merkte aan zijn stilzwijgende reactie dat het goed mis was. Laaiend was Kitty toen ze hoorde dat ook zij kanker had. “Ik heb kanker!?” Kitty wilde absoluut geen behandelingen, ze wilde geen borst afstaan want haar borsten waren belangrijk, ze hield van haar borsten, ze waren zó mooi. Ze wilde niet, niet, niet!

Al na de tweede chemo besloot Kitty van Mil haar Radboud-belevenissen op papier te zetten. Als ze het zou overleven moest er een theatersolo komen. Kitty neemt je in deze theatershow dan ook mee, van begin tot eind in haar verhaal; vanaf het moment van de ontdekking van het knobbeltje tot het moment van de constatering van borstkanker. Er wordt ook duidelijk naar voren gehaald in welke idiote malle molen je wel niet terecht komt als kanker patiënt. Kitty heeft het overleefd! In november 2012 was haar laatste reconstructieve

hersteloperatie.

Het publiek is stil en lijkt licht geshokeerd. De -symbolisch gekleurde- rood met witte kleding van Kitty, het afzetlint en de stoel die dient als bed, zorgen ervoor dat het podium in de beleefwereld van haar publiek vele malen groter lijkt. Wij allen worden geconfronteerd met doktersjassen, bloed, ziekenhuizen en een hele boel ellende. Ook laat Kitty het publiek kennis maken met haar (ex)siliconen vriendin. “Nou, schiet mij maar dood!” Galmde luid door de zaal. Kitty zegt juist wat vele kanker patiënten alleen maar denken. Dit zorgt voor een theatervoorstelling met soms iets wat harde, maar ook passende leuke grappen die als een rode lijn door dit verhaal lopen.

Vals plat is een zeer confronterende en heldere voorstelling. Dit mega sterk verhaal is tot stand gekomen doordat dit vanuit Kitty haar eigen beleving is, omgezet naar een theaterstuk. Dit roept duidelijk respect en waardering op bij haar publiek. Erg opvallend is het geduld, de passie en creativiteit die Kitty heeft en vooral gebruikt in haar stuk om zo met kanker om te gaan. Kortom, Vals plat is een echte openbaring voor mensen die nog nooit met kanker te maken hebben gehad en waarschijnlijk zeer herkenbaar voor kankerpatiënten en ex kankerpatiënten.